

begaæet den ene Zeil efter den anden, indtil det nu næsten var naaet til det Uforvarlige. Dette er en Dom, som naturligvis for mig vilde have en ganske overordentlig Betydning, hvis den støttede sig til Grunde, men det ærede Medlem maa forlade mig, et saadant Drakelubdsagn fra ham kan ikke gjøre noget overordentligt Indtryk paa mig. Jeg finder endog, at Udtrykkene ere af den Bestaaffenhed, at man med Billighed kunde vente, at de havde været ledsagede af Grunde, som tillod at bruge saa stærke Udtalelser i denne Henseende. Derimod er jeg enig med det ærede Medlem i en anden Henseende. Der har staaet en Artikel i „Berlingske Tidende“, som skulde være et Svar paa en Artikel angaaende Kvægsagen i et andet Blad, og deri udtaltes det, at hvorledes det nu end forholdt sig, saa havde det vist sig, at naar svensk Kvæg kom over paa dansk Grund, saa fik det den ondartede Lungesyge, og at deri laa en Grund til, at man maatte søge at fjerne det. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds havde ikke den samme Opfattelse som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ants 5te Valgkreds (Höhlstein), der mente, at Meningen med, hvad der var sagt i Artiklen, maatte være den, at det blev indrømmet, at der her i Danmark i Virkeligheden ikke havde været Lungesyge og heller ikke i Sverig, men at naar svenske Kreaturer kom til Danmark, saa fik de Lungesyge, hvilket tydede paa, at der var Lungesyge i Danmark. Denne Mening kunde det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds ikke tiltræde, men derimod illustrerede han sin Opfattelse ved en lille Historie om en Hr. Mortensen, som var en god Ven af ham, og som spiste til Middag hos ham. En Dag, da denne Mand havde spist til Middag hos ham, opdagede han, at to Sølvstæer vare blevne borte for ham, men han kunde ikke faae ham overbeviist om, at han havde taget dem. Da nu det Faktum var uimodsigeligt, at Steerne vare borte, tog han den efter min Mening overmaade rigtige Beslutning, at han sagde: Da mine Sølvstæer blive borte, naar Mortensen spiser hos mig, og jeg ikke kan overbevise ham om, at han har taget dem og saaledes faae ham straffet derfor, saa maa jeg bede om at blive fri for det Middagsfeststæb. Saaledes forklaret, mener jeg, at den danske Regjerings Fremgangsmaade har været fuldkommen forvarlig, idet den, da den opdagede, at svensk Kvæg fik den ondartede Lungesyge, naar det kom hertil, paa dette Grundlag frabad sig Indførselen af svenske Kreaturer. Forsaa vidt er jeg altsaa enig med det ærede Medlem i, at det Exempel, som han fremdrog, er fuldkommen anvendeligt paa dette

Forhold. Jeg tror nu, at Meningen med disse Udtryk i den omtalte Artikel hverken har været den ene eller anden af disse. Ved den Sammenhæng, hvori Udtrykkene findes, har man ikke villet kaste nogenjomhelst Mistanke over paa den svenske Regjering for at have vidst Besset om eller haft Mistanke om, at der virkelig var ondartet Lungesyge i Sverig, men ikke destomindre har det vist sig, at Kreaturerne have havt denne Sygdom, naar de kom til Danmark. Man har altsaa kun villet gjøre det klart, at den svenske Regjering naturligvis ikke selv har vidst, at den uimodsigeligt ikke har havt Kundskab om, at der virkelig var ondartet Lungesyge i Sverig, men at dette heller ikke behøvede at være Tilfældet, for at Lungesygen kunde vise sig her i Danmark, hvilket da maatte have den samme Følge, nemlig at man maatte bede sig fritaget for, at svenske Kreaturer kom herover. Jeg kan ikke Andet end gjentage, at jeg maa anse det for klart og uigjendriveligt, at vi have havt Anfald af den ondartede Lungesyge her i Danmark, at den er indført fra Sverig, og at den endnu kan være tilstede i Sverig latent. Jeg kan ligesaa lidt bevise, at den er tilstede i Sverig, som Sverig kan bevise, at den ikke er tilstede, men der er Grund for mig til at antage, at den endnu kan være tilstede, og der er den største Opfordring for mig, som bærer Ansvar, til i denne Sag at gaa frem med den største Forsigtighed. Jeg erkjender naturligvis, at jeg ikke har tænkt mig dette Forbud som evigtvarende; ffjendit det vilde være forsigtigst for Landets Bedkommende at lukke Portene allevegne, erkjender jeg, at det lader sig ikke gjøre, og jeg har ikke tænkt derpaa. Men jeg vil endnu fremdeles efter den Anledning, som fra Dag til Dag gives Indvrigsministeren, have Sagen i frisk Erindring, og jeg skal tage den under nøie Overveielse baade i Henhold til den Opfordring, som blev givet fra Udvalget, der blev nedsat ifjor, som ogsaa til, hvad her, om end paa en mindre ufrivillig Maade, er fremkommet, og ikke undlade at have min Opmærksomhed henvendt derpaa, og jeg skal, saa snart jeg tror, at min Overbeviisning tillader det paa nogen Maade, træffe Foranstaltninger til at forandre det nuværende Forbud — Yderligere kan og vil jeg ikke sige. — Det ærede Medlem knyttede dernæst nogle andre Bemærkninger til denne Sag, som jeg maa sige et Par Ord om. Det ærede Medlem sagde, at det var ganske besynderligt, at den danske Regjering, samtidig med at England havde Indførselsforbud mod Tydskland, men derimod havde aabent for Sverig, er gaaet den modsatte Vej, nemlig holde aabent for Tydskland og lukke for